

преграда. Той вече не просто закрива небето като, подобно на..., а се превръща в задължителен елемент на Яворовото небе, често пъти еквивалентен и на самото небе: „А облак лази, / расте и вий снага космата, / заслания слънце...“ („Градушка“). Поради това не трябва да изглежда странно, че в три творби на поета, отнасящи се към различни години от творческото му развитие – „Като звезда светла“, „Градушка“, „Нощ“ – *облакът* изпълнява сходни функции: пре-гражда и без това силно стеснения хоризонт на лирическия субект, но и също така предвещава, е (според християнската традиция) безспорният знак на явлението (например на любимата, на стихията, на инициацията на Аза в трансцендентното). Оказва се, че още в периода 1899–1900 г. Яворовият лирически модел *тъмно, неузнаваемо, с отнети хоризонти битие* е почти зададен, почти конституиран се. Късният Яворов ще прибави нови нюанси към него, които обаче не успяват значително да променят априорната му функция.

На пръв поглед изглежда, че поемата „Милица“ е едно от малкото *aberatio* при, общо взето, априорно затвърдилата се непривлекателна семантика на *облака*. Лирическият персонаж – *страдалец млад* – не е угнетен, нито ужасен от *облаците*, а, напротив, виждайки в тях своя орисия, призвание, върховен стремеж, ги преследва с *люта жажда*. (Тук безпроблемно може да се открие генеалогията на типичния за Яворов *заоблачен* герой, парадигматизиран в късните христоматийни творби – „Не си виновна ти“, „Демон“, „Пръстен с опал“ и др.) В действителност „Милица“ не влиза в противоречие нито с предходни, нито със следходни творби, съдържащи лексемата *облак*. Същностната семантика на Яворовия *облак* е божествената (или онтологична) *тайна*. Разликата произтича от изобразителния ракурс, т.е. дължи се на различната пространствена ситуираност на лирическия субект: когато е гледан отдолу, от ниското („Като звезда светла“, „Градушка“), или от *прозореца на стаята-монада* („Нощ“), *облакът* е